

væsentligt uden Arbejde, er det ikke mærkeligt, at Resultatet heraf bliver, at Folk blive slettede af de forholdsvis dyre Sygekasser og til sidst helt maa opgive at være Medlemmer. Det er jo ikke saaledes, at man absolut har Ret til at blive Medlem af en Sygekasse, og at naar en Mand bliver sløttet, han saa kan komme ind igen. For det første er der Aldersgrænsen, og for det andet skal vedkommende være af godt Helbred og derfor paa ny skaffe Helbredsattest for at komme ind i Sygekassen. Mange ere under Arbejdsløshedsperioder faldne som Ofre for disse Bestemmelser.

Sygekasserne ere, som jeg sagde, meget dyre, jeg kan godt sige, at Sygekasserne ere erobrede af de bedrestillede Arbejdere og af den lille Middelstand, og de have indrettet dem saaledes, som det passer for disse Klasser, uden Hensyn til de andre Klasser, som ogsaa skulle hjælpes til at være Medlemmer af Sygekasserne. Det er de bedrestillede Arbejdere, dels de fagorganiserede Arbejdere, som have en taalelig god Løn, og dels de, der ikke i altfor stor Grad ere hjemsogte af Arbejdsløshed, og den lille Middelklasse, som have indrettet sig i Sygekasserne, som det passer for dem, uden Hensyn til, hvorledes det gik de Klasser, som ere under dem. Derved er Kontingentet steget uafbrudt, idet de, der en Gang have erobret Sygekassen, gaa ud fra, at naar man skulde betale et forholdsvis højt Kontingent, vilde de ogsaa have det saaledes indrettet, at de kunde imødesæ Sygdom med Sindsro. Den moderne fagorganiserede Arbejder, som er i Sygekasse, frygter ikke i den Grad Sygdoms Hjemsogelse i Hjemmet som andre Arbejdere; han er forsikret for indtil $\frac{2}{3}$ af sin daglige Arbejdsfortjeneste, og dermed klarer han sig. Middelstandsfolk gaar det paa samme Maade. Men der er andre under disse Klasser, for hvem det ikke er saaledes. Sygekasserne ere blevne dyrere og dyrere, ikke alene fordi Medlemmernes Krav til Sygekasserne ere stegne, men ogsaa fordi Lægernes og Apotekernes Krav ere stegne o. s. v.

I 1893 oversteg Statstilskuddet Lægernes Honorar med 78,000 Kr., men i 1907 oversteg Lægernes Honorar Statstilskuddet med 287,000 Kr., og der er ingen Tvivl om, at dette Forhold vil forværres

i Løbet af de kommende Tider. For Eks. i København og Frederiksberg er Honoraret til Lægerne forhøjet fra 3 Kr. aarlig pr. Medlem til 4 Kr., og dette varer fra 1. Juli 1909 til 1. Januar 1912. Derefter træder et Honorar paa 4 Kr. 25 Øre i Kraft, som varer til 1. Januar 1915, og derefter træder endelig den sidste Skala i Kraft, nemlig 4 Kr. 50 Øre pr. Medlem pr. Aar. Det er altsaa i Løbet af en Aarrække en Forhøjelse af Lægernes Honorar paa 50 pCt., og ude omkring paa Landet er det vistnok betydeligt værre. Saaledes er det mig bekendt, at i Aarhus Amt have Lægerne stillet Fordring om og faaet gennemført 5 Kr. pr. Medlem pr. Aar. Nu nævner jeg ikke dette, fordi jeg vil angribe Lægerne for disse deres Fordringer, jeg skal slet ikke komme ind paa, om det er en høj eller passende Betaling. Jeg nævner det blot for at bevise, hvorledes Udgifterne i Sygekasserne ere stegne. For Apotekernes Vedkommende gælder noget lignende. Fra Sygekasselovens Ikrafttræden til for nogle faa Aar siden havde Sygekasserne, i alt Fald her i København, 20 pCt. Rabat for al Medicin, og denne Rabat er nedsat til lidt mindre end 15 pCt. for nogle Aar tilbage. Det er disse to Ting, de stigende Udgifter til Læger, Medicin osv. og paa den anden Side Medlemmernes stigende Krav til Sygekasserne, der have bevirket, at Sygekassekontingentet er blevet betydeligt større end tidligere. Her i København er det ret almindeligt, at man er oppe paa omkring 1 Kr. ugentlig i Kontingent, og det er der i og for sig ikke noget at sige til. I den Kasse, jeg har været Formand for i en Aarrække, maa en Mand med Hustru betale 98 Øre ugentlig for at faa 3 Kr. 10 Øre om Dagen i Sygepenge for sit eget Vedkommende og 1 Kr. daglig for Hustruen, Saa er ganske vist deri indbefattet Begravelseskassen, hvorved baade Mand og Hustru sikrer sig en Begravelseshjælp af 120 Kr., om jeg husker ret. Det er ikke overdrevent store Beløb, vedkommende sikre sig i Sygehjælp. Ingen vil paastaa, at 3 Kr. 10 Øre i og for sig er for meget om Dagen, naar en Arbejder ikke skal komme tilbage under Sygdom, og heller ikke er 1 Kr. daglig for Hustruen overdrevent, men 1 Kr. ugentlig i Kontingent er en betydelig Udgift for en Arbejder, og